

ansættelsen fremskaffer en fuldstændig udskrift af strafferegisteret vedrørende sig selv. Dette er baggrunden for, at justitsministeriet i et cirkulære af 5. december 1962 med senere ændringer har fastsat begrænsninger med hensyn til, hvilke oplysninger der må medtages, når en person rekvirerer egen straffeattest.

En registreret person, der har fået meddelelse i henhold til stk. 1 og 2, har ikke *krav* på ny meddelelse før 12 måneder efter sidste meddelelse, jfr. *stk. 5*. Reglen er derimod ikke til hinder for, at en myndighed efterkommer en ny anmodning inden for fristen. Der kan forekomme situationer, hvor bestemmelsen kan virke urimelig for den registrerede. Det fastsættes derfor tillige i *stk. 5*, at en registreret uanset fristen har krav på ny meddelelse, hvis han kan godtgøre en særlig interesse heri. Det kan f. eks. være i tilfælde, hvor der er sket væsentlige ændringer af de registrerede oplysninger eller af de forhold, hvorom der er sket registrering.

Efter justitsministeriets opfattelse bør der ikke opkræves gebyr i forbindelse med meddelelse af oplysninger til den registrerede selv. Bestemmelsen herom i betænkningssudkastets § 14, stk. 4, er derfor ikke medtaget i lovforslaget.

Til § 13.

I *stk. 1* er fastsat i *1. pkt.*, at meddelelser i henhold til § 12, stk. 1, på forlangende skal gives skriftligt. Kravet om skriftlighed indebærer, at oplysningerne skal fremtræde i en sådan form, at de kan læses umiddelbart og uden brug af særlige tekniske hjælpemidler.

Reglen modificeres i *2. pkt.*, hvorefter meddelelserne i tilfælde, hvor hensynet til den registrerede taler derfor, kan gives i form af en mundtlig underretning om indholdet af oplysningerne. Fremgangsmåden med mundtlig underretning frem for skriftlig meddelelse har navnlig betydning for helbredsoplysninger, som ikke omfattes af forslaget § 13, stk. 2, jfr. § 12, stk. 2, og er begrundet i, at en mundtlig underretning ofte vil være mere hensynsfuld over for de registrerede, som tillige ikke altid vil have mulighed for umiddelbart at forstå indholdet af lægelige oplysninger på grund af det særlige fagsprog.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal oplysninger fra sygehusregistre eller andre patient- eller sygdomsregistre altid gives af den pågældende læge, der på grundlag af en bedømmelse af indholdet af oplysningerne og den registreredes forhold kan afgøre, om underretning skal ske i mundtlig form, eller om oplysningerne på sædvanlig måde kan sendes til den registrerede. Lægen træffer endvidere afgørelse om, hvorvidt og i givet fald i hvilket omfang videre-

givelse af oplysninger bør undlades, navnlig af hensyn til patienten selv, jfr. henvisningen til § 12, stk. 3.

Til § 14.

Efter bestemmelsen kan tvivlsspørgsmål om retten til at få meddelt oplysninger efter § 12, stk. 1-3 og 5, § 13 samt efter forskrifter fastsat i henhold til § 12, stk. 4, indbringes for registertilsynet, der træffer endelig administrativ afgørelse i sagen. Det forudsættes, at det i forbindelse med afslag om egen-accés eller i tilfælde, hvor ikke alle registrerede oplysninger videregives, sikres, at den registrerede er bekendt med adgangen til at indbringe spørgsmålet for registertilsynet.

Til kapitel 5.

Bestemmelserne i dette kapitel, der træder i stedet for reglerne i offentlighedslovens kapitel 1, hvis anvendelighed på dette område i øvrigt kan give anledning til nogen tvivl, regulerer myndighedernes adgang til at videregive registeroplysninger om enkeltpersoner til private personer og virksomheder m. v.

Justitsministeriet har i lighed med registerudvalget fundet det påkrævet, at der foretages en udtrykkelig regulering af adgangen til at videregive oplysninger til private og herunder nærmere regler om samtykke og virkningerne heraf. Adgangen hertil kan yderligere indskrænkes, men ikke udvides i de forskrifter, der fastsættes for de enkelte registre.

For så vidt angår videregivelse af oplysninger fra det centrale personregister henvises til det lovforslag, der samtidig er fremsat herom.

Bestemmelserne i dette kapitel svarer med enkelte ændringer til kapitel 6 i betænkningssudkastet.

Til § 15.

Efter *stk. 1* må oplysninger, der kan henføres til bestemte personer, *ikke videregives* til private personer og virksomheder m. v., medmindre dette følger reglerne i §§ 16-18, eller oplysningerne i forvejen er offentligt tilgængelige, eller den registrerede eller den, der handler på hans vegne, har meddelt samtykke hertil.

Hovedreglen er således, at oplysninger om enkeltpersoner *ikke* må videregives til private, men *stk. 1* angiver nogle undtagelser herfra. For det første følger det modsætningsvis af formuleringen, at reglen ikke forbyder videregivelse af oplysninger, som ikke kan henføres til bestemte personer. *Statistiske oplysninger* kan frit videregives, eventuelt offentliggøres, når det sker i en form, der ikke indeholder identifikation af bestemte personer. Endvidere må efter *stk.*